

Sygn. akt II Ka 656/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2022 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale prokuratora Jolanty Świerczewskiej - Zarzyckiej

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2022 r.

sprawy **P. S.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 19 lipca 2022 r. sygn. akt II K 449/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 370 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 656/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyroki Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 19 lipca 2022 r. w sprawie II K 449/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p><u>zarzut</u> <u>obrazy</u> <u>przepisów postępowania</u> mającej wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest:</p> <p>art. 7 kpk poprzez nienależytą ocenę wiarygodności zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności dowolną, a nie swobodną ocenę wyjaśnień oskarżonego konsekwentnie podającego, że w dniu 3 lipca 2020 roku dnia nie prowadził pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...), a pojazd prowadziła inna wskazana przez niego osoba.</p> <p>czego następstwem był</p> <p><u>błąd w ustaleniach faktycznych</u> przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony P. S. popełnił zarzucany mu czyn w sytuacji braku wystarczających i jednoznacznych dowodów, a prawidłowa ocena przeprowadzonych dowodów na takiej treści wnioski nie pozwala.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>- na wstępie zauważyć wypada, iż ustanowiony w art. 7 kpk obowiązek dokonania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego dotyczy nie tylko Sądu merytorycznie rozpoznającego sprawę, bowiem także odwołujący, podnoszący takowy zarzut, nie może ograniczyć się do wyłącznie subiektywnego zanegowania oceny dowodów przeprowadzonej przez tenże Sąd i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone jedynie dowody korzystne dla oskarżonego. Taka metoda kwestionowania trafności zaskarżonego orzeczenia nie może być uznana za wystarczającą. Obowiązkiem skarżącego każdorazowo jest bowiem skuteczne wykazanie jakich konkretnych uchybień dopuścił się Sąd meriti w kontekście zasad wiedzy, w szczególności logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego przy ocenie materiału dowodowego. Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej oceny dowodów wymaga zatem wykazania, w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że rzeczywiście Sąd pominął dowody istotne (nie jakiegokolwiek, lecz istotne) dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania, że uchybił wskazaniom wiedzy lub</p>	

życiowego doświadczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 kwietnia 2012 roku, sygn. akt II AKa 67/12).

- tymczasem, na kanwie przedmiotowej sprawy, skarżący nie był w stanie skutecznie przekonać Sądu Odwoławczego o słuszności swoich twierdzeń wyrażonych w treści zarzutu, bowiem nie zostały one w logiczny i racjonalny sposób uargumentowane. Wprawdzie, kwestionując prawidłowość pierwszoinstancyjnego postępowania, apelujący wskazał jakich rzekomych uchybień w zakresie oceny dowodów ten Sąd miałby się dopuścić, jednakże wywody sprowadzające się w istocie do zdyskredytowania obciążającego oskarżonego materiału dowodowego, nie mogły znaleźć uznania Sądu Okręgowego. Nie sposób bowiem podzielić intencjonalnych i niepopartych żadnymi obiektywnymi dowodami twierdzeń obrony, jakoby niewiarygodne były spójne i logiczne zeznania świadków oskarżenia, które korespondowały z pozostałą częścią uznanego za wiarygodny materiału dowodowego, a na wiarę zasłużyły wyłącznie dowody przemawiające na korzyść P. S. – a do tego wywody zawarte w apelacji się sprowadzały. Na względzie mieć bowiem wypada, iż sama tylko okoliczność, że Sąd I instancji ocenił poszczególne dowody, w aspekcie ich wiarygodności, nie w taki sposób, jak życzyłby sobie tego oskarżony, nie jest tożsama ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Rzecz jasna, odmienna ocena dowodów - korzystna dla oskarżonego – jest naturalnym jego prawem, jednakże subiektywna ocena w tym zakresie

razi dowolnością. Zdaniem Sądu Okręgowego, wywody apelującego stanowią jedynie własną wizję oceny dowodów, wobec czego należy je uznać wyłącznie za polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, która nie została poparta żadnymi logicznymi argumentami, wobec czego nie jest w stanie spowodować uwzględnienia omawianego zarzutu.

- w przekonaniu obrońcy zgromadzony materiał dowodowy w sprawie nie pozwalał na jednoznaczne stwierdzenie winy oskarżonego. Skarżący forsował tezę, iż żaden z zeznających w sprawie świadków nie widział oskarżonego znajdującego się w stanie nietrzeźwości jako kierującego pojazdem M. w dniu 3 lipca 2020 r. i w tej okoliczności upatrywał niewinności oskarżonego. Z takim stanowiskiem nie sposób się zgodzić. Należy pamiętać o tym, że w dochodzeniu do prawdy obiektywnej sąd może posługiwać się nie tylko dowodami bezpośrednimi, którymi aktualnie dysponuje, ale również prawidłowym, logicznym rozumowaniem wspieranym przesłankami natury empirycznej. Pozwala to sądowi na uznanie za dowód logicznie poprawnej koncepcji myślowej, której wnioski (informacje) swoją konsekwencją eliminują inne, chociaż nie muszą całkowicie wyłączać rozumowania odmiennego. Sąd ma prawo oprzeć swoje rozstrzygnięcie na tego rodzaju dowodach pośrednich, jeżeli racjonalnie uznał je za czyniące zadość postulatowi dochodzenia do prawdy obiektywnej i wyprowadził z nich wnioski odpowiadające zasadom logicznego rozumowania, z jednoczesnym respektowaniem zasady in dubio pro reo (wyrok SA w Szczecinie z 6.03.2014 r., II AKa

30/14, LEX nr 1444872). Sąd meriti dysponował takowym materiałem dowodowym świadczącym o winie oskarżonego. Świadek P. M. zeznał następująco: „Podszedłem do samochodu, wewnątrz był mężczyzna, który miał bełkotliwą mowę, pomyślałem, że jest pijany (...) Mężczyzna ten powiedział, że skądś wraca (...)

W pojeździe mężczyzna był sam, przy pojeździe nikogo nie było (...) Mężczyzna siedział za kierownicą (...) (k. 9v). Relacja tegoż świadka zazębia się z tymi przedstawionymi przez funkcjonariuszy Policji, tj. R. C. i S. D.. Ten drugi ze świadków zeznał: „Silnik pojazdu był ciepły, ale w stacyjce nie było kluczyków pojazdu (...) W rozmowie (P. S.) twierdził, że nie kierował pojazdem. Nie potrafił też wskazać osoby, która mogła wcześniej jechać tym pojazdem. W czasie kontroli twierdził, że nie ma kluczyków (...) Podczas przeprowadzonych procedur przed przyjęciem do PDOZ okazało się, że P. S. w kieszeni spodni miał klucze od pojazdu M. (...) (k. 25v). Na rozprawie w dniu 17 grudnia 2020 r. zeznał analogicznie, nadto dodał: „ (...) z tego co pamiętam to ja ujawniłem klucze, bo przed osadzeniem w PDoZ osoby zatrzymywane są przeszukiwane, był to jeden kluczyk, tylko od pojazdu” (k. 80v). Z kolei świadek R. C. podczas rozprawy w dniu 23 lutego 2021 r. dobitnie wskazał, iż wewnątrz pojazdu znajdował się wyłącznie oskarżony, wskazując na jego osobę, jednocześnie podnosząc, że z jego obserwacji nie było możliwości, aby samodzielnie z tego pojazdu wysiąść (...) (k. 88v). Zeznania powyższych osób potwierdzają również stan nietrzeźwości w jakim znajdował się feralnego dnia oskarżony, który to został

stwierdzony stosownymi badaniami, załączonymi do akt sprawy (k. 3-5). Wywody tychże osób są spójne. Znajdują odzwierciedlenie w pozostałym wiarygodnym materiale sprawy. Sąd Rejonowy nie miał więc żadnego powodu, ażeby stwierdzić, iż zeznają odmiennie aniżeli miało to miejsce w rzeczywistości, a co za tym idzie odmówić im przymiotu wiarygodności. Wobec tego uznanie ich zeznań za wiarygodne było jak najbardziej słuszne. W tym miejscu wyraźnie należy zaznaczyć, że fakt, iż ww. świadkowie nie widzieli oskarżonego jak kierował samochodem w stanie upojenia alkoholowego nie powoduje, że z depozycji tych osób nie można wywieść winy oskarżonego przypisanego mu przez Sąd I instancji czynu, gdyż wskazywane przez nich okoliczności pozwalały na takie ustalenie. Odnośnie zaś depozycji przekazanych przez świadka M. G., Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego. W gwoli uzupełnienia, wyrażna niechęć ze strony tego świadka do złożenia zeznań w przedmiotowej sprawie nie devaluuje jego zeznań. W sytuacji wskazywania przez oskarżonego jako sprawcy czynu, będącego przedmiotem niniejszego postępowania, właśnie M. G. Sąd Rejonowy musiał podejść do złożonych przez niego relacji w sposób ostrożny i szukać potwierdzenia przedstawionych przez niego okoliczności w dostępnym materiale dowodowym sprawy, zarówno pochodzącym ze źródeł osobowych, jak i nieosobowych. Faktem jest, jak wysnuł Sąd I instancji, iż świadek ten był obecny na posesji 03 lipca 2020 r., jednakże M. G. kategorycznie wskazywał, że nie kierował samochodem marki M., a

jego relacja w tym zakresie koreluje m.in. z zeznaniami złożonymi przez funkcjonariuszy Policji, tj. R. C. i S. D. oraz P. M.. W tej sytuacji nie było powodu, ażeby uznać przedstawioną przez niego wersję zdarzenia za nieprawdziwą. Zasadnie również Sąd Rejonowy obdarzył przymiotem wiarygodności zeznania świadka O. G.. Sąd Okręgowy w ślad za Sądem Rejonowym doszedł do takiej samej konstatacji, a mianowicie, iż dowód ten w małym stopniu był przydatny do odtworzenia obrazu zdarzenia z ul. (...) w Ł.. O. G. potwierdziła jednak, iż faktycznie samochód M. znajdował się w rowie, zanegowała zaś aby A. T. odprowadzał ją do domu. Nie posiadała wiedzy, kto kierował rzeczonym pojazdem. W stanie powiązania jej relacji z wiarygodnym materiałem sprawy, dowód ten zasadnie stanowił podstawę ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku.

- z kolei wyjaśnienia oskarżonego w części, w której negował prowadzenie samochodu osobowego marki M. w stanie nietrzeźwości, jak również zeznania świadka A. T., wobec ich sprzeczności z pozostałym wiarygodnym materiałem sprawy, zostały ocenione w sposób całkowicie prawidłowy, zaś Sąd Okręgowy nie dostrzegł w tym zakresie obrazy art. 7 kpk. Oskarżony w kontakcie z funkcjonariuszami Policji nie potrafił wskazać osoby, która kierowała pojazdem, nadto nie potrafił wyjaśnić dlaczego auto znajduje się w rowie i dlaczego siedzi za kierownicą (k. 80v). Podczas rozprawy w dniu 17 grudnia 2020 r. również nie wskazał takowej osoby, zaś wskazanie przez niego rzekomego kierującego po upływie ponad roku od inkryminowanego zdarzenia nie

spowodowało spodziewanego przez niego stanu, wobec którego należało go uniewinnić od zarzucanego mu czynu, gdyż w aktach sprawy istniały dowody świadczące o jego winie. Usprawiedliwienie takiego zachowania wstydem, a także oczekiwaniem honorowego postępowania świadka M. G., który to miał się przyznać do stawianego oskarżonemu czynu, nie było logiczne jak twierdził obrońca, a świadczyło wyłącznie o przyjętej linii obrony mającej na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej za czyn, którego się dopuścił. Osoba, która nie popełniła przestępstwa, mając świadomość swej bezkarności raczej nie zwleka ze wskazaniem prawdziwego sprawcy. Po drugie z racji umieszczenia pojazdu marki M. w rowie na lewym boku od strony kierowcy, co ukazują zdjęcia załączone do akt sprawy, nie sposób sobie wyobrazić, ażeby wewnątrz samochodu oskarżony będąc pasażerem przemieścił się na fotel kierowcy, jak również, aby kierujący opuścił samochód, kiedy na fotelu pasażera przebywał oskarżony czy też ażeby oskarżony wysiadał z auta, by ponownie do niego wsiąść i zasiąść za kierownicą w celu umożliwienia wydostania się z samochodu kierującemu, chociażby zważając na typ jego sylwetki. Jak wskazał funkcjonariusz Policji R. C., jego zdaniem nie było możliwości opuszczenia pojazdu. Nadto podniósł, że funkcjonariusze Policji pomogli oskarżonemu wydostać się z auta. Świadcowie P. M., S. D. i R. C. jednoznacznie podnieśli, że w pojeździe znajdował się wyłącznie oskarżony i nie widzieli żadnej innej osoby. Po trzecie za niewiarygodnością w omawianej części jego wyjaśnień świadczy fakt posiadania przy sobie kluczyków do

auta, które jak twierdził podczas interwencji zabrał kierujący, a które to znalazły się w kieszeni jego spodni podczas przeszukania przed przyjęciem do PDOZ (k. 25v, 80v). Oskarżony miał powód, aby zaprzeczać sprawstwu stawianego mu czynu, gdyż m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 05 grudnia 2019 r. w sprawie V K 1119/19 o czyn z art. 177 § 1 kk warunkowo umorzono wobec niego postępowanie karne na okres próby wynoszący 2 lata (k. 48-49, 193). Pozostałe zaś argumenty zawarte w pisemnym uzasadnieniu Sądu I instancji, zdaniem Sądu Okręgowego prawidłowo utwierdziły tenże Sąd w przekonaniu o niewiarygodności w omawianym zakresie wyjaśnień oskarżonego, co w efekcie świadczy o bezzasadności zarzutu obrońcy (k. 225-225v). Relacja świadka A. T. jest odmienna od tej przedstawionej chociażby przez funkcjonariuszy Policji czy świadka P. M.. Należy przypomnieć, że owi świadkowie nie widzieli żadnej innej osoby poza oskarżonym na miejscu zdarzenia. Ponadto wskazywali, że to oskarżony siedział na fotelu kierowcy. Idąc dalej, obaj funkcjonariusze Policji, zarówno S. D., jak i R. C. zgodnie podnieśli, że oskarżony nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa. Z kolei świadek O. G. zeznała, iż nie było takiej sytuacji, ażeby A. T. odprowadzał ją do domu. Relacja zbieżna z tą przedstawianą przez oskarżonego, jednakże sprzeczna w świetle innych dowodów w sprawie, stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku, wobec czego słusznie została uznana za niewiarygodną.

- co do zeznań A. S. i K. S. obdarzenie ich przymiotem wiarygodności było zasadne, lecz,

jak podkreślił to Sąd Rejonowy, w nikłym stopniu były one przydatne do odtworzenia przebiegu inkryminowanego zdarzenia. Potwierdzali, iż oskarżony znajdował się w stanie upojenia alkoholowego. Wymienieni nie posiadali natomiast wiedzy odnośnie tego, kto kierował tymże pojazdem na ul. (...) w Ł.. Ich relacje ograniczały się wyłącznie do okresu poprzedzającego. Nadto były oparte na osobistych domniemaniach. Takie samo stanowisko Sąd Okręgowy przyjął w kontekście oceny zeznań świadków J. L. i G. O. (nie posiadali oni informacji dot. zdarzenia na ul. (...)), dlatego nie ma potrzeby szerszego omawiania tych dowodów, ponieważ w całości aprobuje ich ocenę dokonaną przez Sąd Rejonowy.

- dogłębna analiza treści pisemnego uzasadnienia wyroku prowadzi do wniosku, iż Sąd meriti nie wziął pod uwagę przy ferowaniu zaskarżonego wyroku zeznań świadka G. S.. W związku z powyższym podnoszenie okoliczności o odcięciu świadka M. G. od dawnego trybu życia, która z kontekstu zdania, w przeświadczeniu obrońcy stanowiła podstawę do dokonania ustaleń w zakresie inkryminowanego zdarzenia na ul. (...) w Ł., pozbawione jest racji bytu i jako nieuzasadnione nie może doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego wyroku.

- co do nieosobowych źródeł dowodowych, brak podstaw do ich kwestionowania, co wiąże się z bezzasadnością zarzutu.

- konkludując, Sąd Rejonowy prawidłowo dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, przy uwzględnieniu

zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w granicach prawa do swobodnej ich oceny, wyznaczonych przez art. 7 kpk, a argumentacja obrońcy, stanowiąca wyłącznie własną wizję zdarzenia do jakiego doszło 03 lipca 2020 r. na ul. (...) w Ł., wprawdzie korzystną dla oskarżonego, jednakże przeprowadzoną w oderwaniu od okoliczności wynikających z pozostałego wiarygodnego materiału dowodowego sprawy, na uznanie Sądu Okręgowego nie zasługuje i tym samym nie mógł zostać uwzględniony wskazany powyżej zarzut.

- wobec niezasadności zarzutu obrazy przepisów postępowania, podniesiony przez skarżącego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych także, zdaniem Sądu Okręgowego, jest nieuzasadniony.

Wniosek

1) o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu,
ewentualnie

2) o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

niezasadność podniesionych zarzutów warunkowała decyzję o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 19 lipca 2022 r. w sprawie II K 449/20 w całości</p>	
<p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>zarzuty apelacji okazały się w całości bezzasadne, zaś Sąd Okręgowy nie dostrzegł, ażeby w sprawie zachodziły podstawy do zmiany wyroku na podstawie okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiążle o powodach zmiany</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
--	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięzle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Koniecznoř przeprowadzenia na nowo przewodu w caořci	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Koniecznoř umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczegolnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięzle o powodach uchylecia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	<p>- apelacja obrońcy oskarżonego okazała się całkowicie bezzasadna, zatem zgodnie z art. 636 § 1 kpk oskarżony ponosi koszty sądowe postępowania odwoławczego w całości. Warto podkreślić, że z przepisu art. 636 kpk wynika zasada obciążenia osób skazanych kosztami sądowymi, zaś odstępstwo od niej winno mieć wyjątkowy charakter, uwarunkowany istnieniem przesłanek z art. 624 § 1 kpk (wyrok SA we Wrocławiu z 18.06.2019 r., II AKa 92/19, LEX nr 2718331). W stosunku do osoby oskarżonego takich przesłanek Sąd Okręgowy nie dostrzegł.</p> <p>- z tych względów na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) oraz § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 663) zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 370 zł (opłata w kwocie 350 zł i kwota 20 zł tytułem ryczałtu za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu odwoławczym).</p>

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana